

Sygn. akt III AUa 774/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SA Marcjanna Górską
Protokolant: protokolant sądowy Katarzyna Sugier	

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r. w Lublinie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 26 czerwca 2014 r. sygn. akt IV U 204/13

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 17 stycznia 2013 roku, znak: (...)i ustala wnioskodawcy J. M. prawo do emerytury od dnia (...)

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz J. M. kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

III AUa 774/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 stycznia 2013 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy J. M. przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43), ponieważ wnioskodawca nie wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Do tej kategorii zatrudnienia

organ rentowy nie zaliczył okresu pracy wnioskodawcy w Odlewni (...) w S. , od dnia 1 czerwca 1977 r. do dnia 31 stycznia 1999 r., ponieważ zakład pracy wystawiając świadectwo pracy, nie przytoczył pełnej treści pozycji określającej charakter pracy, zgodnie z powołanym wyżej rozporządzeniem Rady Ministrów oraz nie określił dokładnych okresów zatrudnienia wnioskodawcy na stanowiskach wyszczególnionych w świadectwie pracy.

W odwołaniu od tej decyzji J. M. wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony twierdził, iż w całym okresie zatrudnienia w Odlewni (...) w S. pracował w szczególnych warunkach i fakt ten mogli potwierdzić wskazani przez niego świadkowie oraz dokumenty płacowe, które zostały załączone do odwołania.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o jego oddalenie. Pozwany organ rentowy twierdził, iż brak jest podstaw do zaliczenia okresu zatrudnienia w Odlewni (...) w S., jako pracy w warunkach szczególnych, ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectwa pracy odpowiadającego wymogom określonym w § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., co sprawiło, że wnioskodawca nie spełnił jednej z przesłanek określonych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS do przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca J. M., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 21 grudnia 2012 r. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Na podstawie złożonych przez ubezpieczonego świadectw pracy organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. okres ubezpieczeniowy w wymiarze 30 lat, 3 miesiące i 18 dni. Sąd Okręgowy podniósł, iż w aktach postępowania administracyjnego o ustalenie wysokości kapitału początkowego, znajduje się świadectwo pracy, tzw. „ogólne” wystawione w dniu 31 stycznia 1999 r. przez Odlewnię (...) w S.. W pkt 8 tego dokumentu zostało zamieszczone stwierdzenie, iż w okresie od dnia 1 czerwca 1977 r. do dnia 31 stycznia 1999 r., ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowiskach: wykańczacz odlewów, transportowy w odlewni, oczyszczacz odlewów – wykaz A, dział III, poz. 21 i 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ZUS jednak uznał, iż dokument ten nie może stanowić podstawy zaliczenia w/w okresu zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach. W związku z tym zaskarżoną decyzją z dnia 17 stycznia 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym.

J. M. w dniu 1 czerwca 1977 r. zawarł z Odlewnią (...) w S. umowę o pracę, początkowo na okres próby. Po upływie tego okresu zawarł z w/w pracodawcą umowę o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku wykańczacza odlewów w Oddziale Oczyszczalni. Praca na tym ostatnim stanowisku polegała na usuwaniu pozostałości po formowaniu odlewów wykonywanych głównie ze staliwa. Ubezpieczony wykonywał te czynności za pomocą szlifierek ręcznych. Od dnia 1 października 1979 r. pracodawca zmienił J. M. stanowisko pracy na transportowego w Odlewni. Praca na tym stanowisku polegała na przemieszczaniu odlewów w pojemnikach do innego oddziału lub na transportowaniu odlewów wózkami widłowymi. Na tym stanowisku ubezpieczony pracował do dnia 27 marca 1989 r. Po tej dacie, na podstawie art. 42 § 4 k.p., zatrudniono go na okres 3 miesięcy na stanowisku oczyszczacza odlewów. Po upływie 3 miesięcy pracodawca powierzył mu na stałe czynności oczyszczacza odlewów. Pracę na tym stanowisku ubezpieczony wykonywał do końca swojego zatrudnienia w Odlewni (...) w S., tj. do dnia 31 stycznia 1999 r.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy J. M. oraz świadków: J. K., W. P. i W. J.. Częściowo za wiarygodne uznał natomiast zeznania świadków: C. G. i S. G.. Świadczyli J. K., W. P. i W. J. byli pracownikami Odlewni (...) w S. w tych samych latach co ubezpieczony. Zeznali oni, że J. M. przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku oczyszczacza odlewów oraz zaprzeczyli, żeby przez jakikolwiek okres wykonywał on pracę na stanowisku transportowego. Z kolei świadek C. G. w latach 1982-1997 był zastępcą dyrektora ds. produkcji Odlewni (...) w S. i zeznał, że nie pamięta czy ubezpieczony pracował jako transportowy w Odlewni. Dopiero po okazaniu angażu płacowego, podpisanego przez niego, zeznał, iż mogło tak być, że ubezpieczony pracował jako transportowy. Świadek C. G. nadto wskazał w swoich zeznaniach, że transportowy pracował generalnie w dwóch wydziałach, tj. w formiarni i oczyszczalni. Czynności transportowego polegały na przemieszczaniu odlewów w pojemnikach pomiędzy wydziałami lub na podczepianiu odlewów do suwnic.

Z kolei świadek S. G. był w latach 80-tych kierownikiem zmiany. Zeznał, że pamięta ubezpieczonego jako wykańczacza odlewów. Po okazaniu mu angażów z akt osobowych, zeznał, iż nie potrafi wyjaśnić dlaczego w tych dokumentach stanowisko pracy wnioskodawcy zostało określone jako transportowy w Odlewni. Ubezpieczony J. M. w wyjaśnieniach złożonych w trybie informacyjnym (art. 212 § 1 k.p.c.), podał, iż przez cały okres zatrudnienia w Odlewni był oczyszczaczem odlewów, natomiast przesłuchany w charakterze strony, po zapoznaniu się z dokumentami zawartymi w aktach osobowych, przyznał, iż przeniesiono go na stanowisko transportowego w Odlewni na jakiś czas. Stwierdził przy tym, że wózkiem nigdy nie jeździł, zajmował się obijaniem płyt oraz podwożeniem różnych rzeczy na oczyszczarkę. Wnioskodawca tłumaczył zmianę angażu na transportowego tym, iż wysokość wynagrodzenia takiego pracownika była ustalana na podstawie dniówek roboczych, a nadto miało go to motywować do wykonywania pracy również w soboty. Po okazaniu kilku pism z akt osobowych ubezpieczony zeznał, iż pomimo tego, że jego stanowisko pracy w tych dokumentach zostało określone jako transportowy, to faktycznie wykonywał różne prace, a więc nie tylko przewoził odlewy, odczepiał je i przyczepiał do suwnic, ale również obijał płyty manganowe.

Sąd Okręgowy uznał, iż zeznania świadków oraz samego ubezpieczonego, w zakresie w jakim zeznali oni, że J. M. pracował przez cały okres zatrudnienia w Odlewni (...) w S. jako wykańczacz lub oczyszczacz odlewów, są niewiarygodne. Dopiero po ujawnieniu przez Sąd I instancji dokumentów zawartych w aktach osobowych, zarówno świadek C. G., jak i sam ubezpieczony, przyznali, iż wnioskodawca mógł pracować jako transportowy. Świadek stwierdził jednak, że zapisy o tym stanowisku pracy są niezgodne z prawdą.

Sąd Okręgowy oceniając dwie grupy dowodów, a mianowicie dowody z zeznań świadków i ubezpieczonego oraz dowody z dokumentów zawartych w aktach osobowych tego ostatniego, uznał, iż dokumenty są bardziej wiarygodnymi dowodami, ponieważ zostały one sporządzone w okresie zatrudnienia wnioskodawcy. Na jednym z tych dokumentów, a mianowicie na wniosku kierownika Wydziału Odlewni o „zmianę stanowiska i tabeli” (k. 23 akt osobowych) została zamieszczona pisemna zgoda J. M. na zmianę stanowiska pracy – na transportowego w odlewni. Inne dokumenty zgromadzone w aktach osobowych wnioskodawcy świadczą o tym, iż zmiana angażów płacowych w zakresie rodzaju stanowiska pracy, była rzeczywista, co dodatkowo potwierdza korespondencja pomiędzy dyrekcją Odlewni (...) w S. a organizacją związkową. Zmiana stanowiska pracy nastąpiła dopiero z chwilą oddelegowania ubezpieczonego w trybie art. 42 § 4 k.p. do pracy na stanowisku oczyszczacza odlewów i późniejsze pozostawienie go na tym stanowisku. Sąd Okręgowy podkreślił, że zeznania ubezpieczonego są niespójne, bowiem nie potrafił on w sposób logiczny wyjaśnić zmian nazwy stanowisk pracy w angażach płacowych jakich dokonywał pracodawca w czasie jego zatrudnienia.

W tej sytuacji Sąd I instancji ustalił, iż w okresie od dnia 1 października 1979 r. do dnia 27 marca 1989 r. J. M. nie pracował jako oczyszczacz odlewów, ale jako transportowy w Odlewni. Charakter czynności na tym drugim stanowisku, zdaniem Sądu Okręgowego, nie należy do kategorii pracy w warunkach szczególnych, ponieważ przepisy działu III wykazu A powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. tj. prace w hutnictwie i przemyśle metalowym, nie wymieniają pracy transportowego w odlewni, jako pracy w szczególnych warunkach. Okoliczność, iż pracodawca wypłacał ubezpieczonemu dodatek za szkodliwe warunki pracy, a także przydzielał posiłki regeneracyjne, nie ma wpływu na ocenę charakteru pracy w rozumieniu powołanych wyżej przepisów. Do kategorii pracy w warunkach szczególnych należy zaliczyć, zdaniem Sądu Okręgowego, okresy pracy ubezpieczonego jako wykańczacza odlewów, tj. od dnia 1 czerwca 1977 r. do dnia 30 września 1979 r. oraz jako oczyszczacza odlewów – od dnia 28 marca 1989 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. Suma tych dwóch okresów jest znacznie niższa od wymaganego ustawowo, według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r., 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie spełnia jednej z przesłanek nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym, wymienionych w § 4 ust. 1 pkt 3 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i w związku z tym oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony J. M.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości apelant zarzucił mu:

a/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez

uznanie, że ubezpieczony w okresie od dnia 1 października 1979 r. do dnia 27 marca 1989 r. jako transportowy w odlewni nie pracował w szczególnych warunkach, pomimo tego że to stanowisko pracy jest wymienione pod pozycją 67 Działu III wykazu A stanowiącego załącznik ostatnio powołanego rozporządzenia, a także w zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz.Urz. Min. Hut. i Przem. Masz. Nr 1-3, poz. 1) w Dziale III, poz. 67, pkt 39;

b/ naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie, w sytuacji gdy materiał dowodowy wskazywał na zasadność odwołania.

W konsekwencji tych zarzutów ubezpieczony wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie mu prawa do emerytury, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania pozwanemu organowi rentowemu. Apelant wnosił nadto o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W apelacji wnioskodawcy przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

W pierwszej kolejności należy więc odnieść się przedstawionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie, w sytuacji gdy materiał wskazywał na zasadność odwołania. Tak formułując zarzut naruszenia przepisów postępowania apelant ograniczył się jedynie do powtórzenia treści art. 233 § 1 k.p.c. Ubezpieczony nie wskazał natomiast na czym polega obraza ostatnio powołanego przepisu, której dopuścił się Sąd I instancji. W tym miejscu należy zauważyć, iż naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. obejmuje błędy popełnione przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego mające miejsce w następujących przypadkach:

a/ gdy z treści dowodu wynika co innego niż przyjął sąd;

b/ gdy pewnego dowodu zebranego nie uwzględniono przy ocenie – wbrew obowiązkowi oceny całokształtu okoliczności sprawy;

c/ gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub są niedostatecznie potwierdzone;

d/ gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy;

e/ ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

W sprawie niniejszej żaden z tych przypadków nie zachodził. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny całego zgromadzonego w sprawie niniejszej, bez przekroczenia przy tym granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji na podstawie przeprowadzonych w sprawie niniejszej dowodów

dokonał prawidłowych ustaleń dotyczących okresów wykonywania przez ubezpieczonego pracy na poszczególnych stanowiskach w trakcie jego zatrudnienia w Odlewni (...) w S.. Prawidłowe jest w szczególności ustalenie Sądu I instancji, że w okresie od dnia 1 października 1979 r. do dnia 27 marca 1989 r. J. M. pracował na stanowisku transportowego w Odlewni. Nieprawidłowo natomiast Sąd Okręgowy ocenił, że praca na tym stanowisku nie może być zaliczona do okresu pracy w szczególnych warunkach, o czym niżej będzie jeszcze mowa.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się również obrazy dwóch pozostałych przepisów postępowania wskazanych w apelacji, a mianowicie art. 278 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Pierwszy z tych przepisów – art. 278 k.p.c. – nie miał w sprawie niniejszej zastosowania, ponieważ dla jej prawidłowego rozpoznania i rozstrzygnięcia nie były wymagane wiadomości specjalne. Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy dowody z dokumentów oraz osobowe – z zeznań świadków i samego ubezpieczonego były wystarczające do dokonania prawidłowych ustaleń w jakich okresach wnioskodawca wykonywał pracę kolejno na stanowiskach: wykańczacza odlewów, transportowego w Odlewni i oczyszczacza odlewów.

Sąd I instancji nie naruszył również art. 328 § k.p.c., bowiem uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy wskazane w tym przepisie.

Trafny jest natomiast zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM 1985 r., Nr 1-3, poz. 1). Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy tych przepisów uznając, że wykonywana przez ubezpieczonego w okresie od dnia 1 października 1979 r. do dnia 27 marca 1989 r. praca na stanowisku transportowego w Odlewni nie może być zaliczona do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Sąd I instancji podniósł przy tym, że przepisy działu III wykazu A, stanowiącego załącznik powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., nie wymieniają pracy na stanowisku transportowego w odlewni jako wykonywanej w szczególnych warunkach. To stwierdzenie jest błędne, ponieważ w stanowiącym załącznik rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wykazie A, dziale III, pod pozycją 67 jako praca w szczególnych warunkach, której wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, została wymieniona m.in. praca w transporcie wewnętrznym między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie. Z kolei konkretne stanowiska pracy w tym transporcie zostały ustalone w zarządzeniu Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM 1985 r., Nr 1-3, poz. 1). W wykazie stanowisk pracy stanowiącym załącznik Nr 1 tego zarządzenia, w dziale III, pod pozycją 67, w punkcie 39 zostało wymienione stanowisko pracy transportowego z obowiązkiem za- i wyładunku. Zgromadzony w sprawie niniejszej materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę na takim właśnie stanowisku. W świetle ostatnio powołanych przepisów nie może więc ulegać najmniejszej wątpliwości, że wykonywana w okresie od dnia 1 października 1979 r. do dnia 27 marca 1989 r. przez J. M. praca na stanowisku transportowego w Odlewni winna być zaliczona do okresu wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach.

Prawidłowo Sąd Okręgowy uznał natomiast, że okresy wykonywania przez ubezpieczonego pracy na stanowiskach: wykańczacza odlewów (1.06.1977 – 30.09.1979) oraz oczyszczacza odlewów (28.03.1989 – 31.01.1999) winny być zaliczone do stażu pracy w szczególnych warunkach. Oznacza to, że w całym okresie zatrudnienia w Odlewni (...) w S. wnioskodawca kolejno na stanowiskach: wykańczacza odlewów, transportowego w Odlewni oraz oczyszczacza odlewów, wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Cały okres wykonywania przez ubezpieczonego w szczególnych warunkach znacznie więc przekracza wymagane 15 lat. Spełnienie przez apelanta pozostałych przesłanek prawa do emerytury w obniżonym wieku, bliżej określonych w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie niniejszej było bezsporne. Należało więc uznać, że spełnił on wszystkie warunki prawa do emerytury w obniżonym wieku, określone w ostatnio powołanych przepisach. Uzasadniało to

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie J. M. prawa do emerytury od dnia (...), tj. od osiągnięcia przez niego wieku 60 lat, czemu Sąd Apelacyjny dał wyraz w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2014 r., poz. 1025 ze zm.) i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 490).

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.